

Андрій
Куржов

НІЧНИЙ
МОЛОЧНИК

Роман

Харків
«Фоліо»
2018

1

Київська область. Макарівський район. Село Липівка

На зимовому небі нудьгував обділений людською увагою Чумацький Шлях. Ніч була навдивовижу тихою, жодний собака не гавкнув, так наче усіх заколисало низьке зоряне небо. Лише Ірина цілу ніч не спала, наслухала свої груди, що боліли ще від учора. Лежала тихенько й слухала свій біль, але турбувати нікого не хотіла, вирішила не вставати з ліжка, щоб рипінням не розбудити Ясю. І піднялась, як зазвичай, о п'ятій ранку. Закип'ятила воду в чайнику. Розмішала у літровій банці молочну суміш «Малюк» і поставила її на гарячу накривку старенького котла, що гудів стиха в маленькій бойлерній кімнатці, а згори, зі стелі, ширився солодкавий запах уже висохлих дитячих одяганок і марлечок, які вона порозвішувала там сушитися ввечері.

Перш ніж вийти з дому, Іра поцілувала свою тримісячну донечку, що спала солодко в кутку їхньої затишної спальеньки, просто під образком Миколая Чудотворця. Потім зайшла до матері, прошепотіла їй: «То я вже піду», на що мати кивнула і простягнула руку до тумбочки, на якій стояла настільна лампа.

Вийшовши з подвір'я, Ірина озирнулася на свій рідний дім — чепурний, цегляний, одноповерховий, збудований руками батька, що помер недавно через хворобу печінки. В одному з чотирьох фасадних віконць зайнялося тьмяне світло. Іринина матір, покректуючи та буркочучи собі щось під ніс, зазірала під залізне ліжко у пошуках своїх розтоптаних капців. Панцирна сітка потріскувала, але всього цього Ірина вже не бачила й не чула.

Спершу вони опалювали дім дровами, і їй, маленькій, подобалося спостерігати за сивим димком, що вився у вечорове небо. Але коли поставили котел, батько піч розібрав. У домі стало просторіше, але комин на даху замовк. Ось і зараз, темного зимового ранку, будиночкові так бракувало цього димка, що здіймався б до неба!

Сніг рипів під ногами. Ірина квапилася до шосе, щоб устигнути на першу «київську» маршрутку, де всі одне одного знають, і всі знають водія Васю, і всі знають, що від нього пішла дружина. Пішла до їхнього сусіда-зварника, який баптист і взагалі не п'є.

Теплі жовті кола фар маршрутки виринули на дорозі, щойно Іра спинилась. Маршрутка пригальмувала. Ірі навіть руку піднімати не довелося.

А всередині було тепло й тихо. Охоронець якоїсь київської будови Петро Сергійович просто спав, схиливши голову на плече. Решта сиділи у півдрімоті. Іра кивнула супутникам, тим з них, хто звів на неї все ще сонний погляд, і присіла біля виходу. Груди й далі боліли, та Іра намагалась на це не зважати.

Через годинку маршрутка висадить їх усіх біля метро «Житомирська», і вона чекатиме першого потяга, щоб їхати далі, туди, де її чекають і де їй платять.

Київ. Зимова ніч

Є історії, які одного разу починаються й ніколи не закінчуються. Вони просто не можуть закінчитися. Тому що своїм початком породжують десятки окремих історій, і кожна має своє продовження. Це наче удар камінця об лобове скло автомобіля, від якого вусібіч тріщинки, і за кожною вибоїною на дорозі то одна з тріщинок видовжується, то інша. Ось і ця історія почалася зимової ночі й триває досі. Але наразі нам відомий лише її зачин. Діялося те поночі, в Києві, на розі Стрілецької та Ярославового Валу, зовсім поруч з готелем «Редісон» — на тому самому розі, де хтось невідомий досі лишає на ніч свій рожевий «хамер». Власне, все почалося у вузькому проході між припаркованим почасти на тротуарі «хамером» і стіною кав'ярні «Шкварочка», яку відкрили на цьому розі не так уже давно, можливо, рік тому.

Ярославовим Валом з боку Золотих воріт до цього рогу йшов у дивному стані аптекар і завзятий грибник Едуард Іванович Зарвазін. Одягнутий він був по-осінньому, мав на собі довгий плащ і капелюх, а на ногах полискували у світлі нічних ліхтарів лакові гостроносі черевики. Так! Відбувалося те не восени, а взимку, в середині січня. І в тому-таки світлі тих-таки нічних ліхтарів вилискувало все, насамперед сніг і лід. Зарвазін ішов неквапом, наче й не мав якоїсь іншої мети, крім прогулянки спокійної зимової київської ночі милими, чарівно-принишклими вулицями так званого «тихого центру».

А в цей час Стрілецькою вулицею вбік Ярославового Валу дещо квапливою, нервовою ходою наближалася молода

тридцятилітня жінка в довгій, проте легкій лисячій шубці, котру їй два роки тому придбав на літньому розпродажі вже призабутий сьогодні залицяльник. Її золотаве волосся ніжно реагувало особливим, ледь помітним блиском на м'яке нічне освітлення. Тонкий носик ледь почервонів через легкий морозець, а може, таку ж легку нежить. Але залишмо тут як причину почервоніння морозець. У красивих дам не буває нежиті. Принаймні надворі та вночі.

Вона спинилась на мить біля Норвезького посольства, намагаючись прочитати оголошення, де зазначалися години прийому документів на візи. Зрештою, їй не потрібна була норвезька віза. Вона належала до тих мрійливих осіб, які люблять читати назви вулиць, крамниць, кав'ярень і ресторанів, але найдовше затримуються біля рукописних оголошень на кшталт «загубилася кішечка».

Коли вона рушила далі, вулицю Стрілецьку з боку готелю «Редісон» почав переходити молодцюватий і доволі кремезний чоловік років сорока у темно-синій куртці, джинсах і коричневих кросівках. Його погляд фіксував зимову вулицю з незворушністю веб-камери. Навіть чоловік у капелюсі й пальті, який ішов назустріч, не викликав у нього ніякої цікавості. Але коли з-за рожевого «хамера», припаркованого на самому розі вулиць, вийшла золотоволоса жінка, чоловік у капелюсі спинився, і в його руках зблиснула сталь.

Жінка, помітивши той самий зблиск ножа, спинилася за два кроки від чоловіка в плащі і скрикнула.

Молодик у синій куртці стрибнув уперед — йому здалося, ще мить, і він не встигне врятувати перелякану до смерті даму в шубі. А та, притиснувшись спиною до стіни кав'ярні,

завмерла і навіть не встигла збагнути, що трапилося, як її схопив за руку чоловік у куртці й потягнув за собою. Вона тільки встигла озирнутися й помітити, як між «хамером» і стіною наріжної кав'ярні нерухомо лежало тіло, а поруч — ніж, який уже не блищав. А чоловік у куртці біг униз, вулицею Івана Франка. Біг і тягнув за собою жінку. Він міцно стискав її долоню у своїй, раз у раз озирався, квапив її поглядом і порухом губ, що ворушились у ритмі слова «Давай!». Високі підбори італійських чобітків заважали їй бігти. Розстебнута шуба маяла, як прапор невідомої зимової країни, а в її очах застиг, неначе замерз, подив.

3

Аеропорт Бориспіль. Ранок

Світ не без бадьорих людей. Ось і митник-кінолог Дмитро Коваленко, обходячи зі своєю вівчаркою Шамілем ряди зареєстрованого багажу, мугикав собі під ніс цілком невідповідну для цієї пори доби пісеньку двох телевізійних школярюк «Нас не наздоженеш!». Шаміль принохувався до валіз і портпледів ще з четвертої ранку. На початку зміни його очі сяяли, блищали, горіли службовим азартом, але після трьох годин роботи азарт дещо пригас. Шаміль просто чекав закінчення собачої зміни. Авіапасажири, як на зло, виявилися навдивовижу законотрушними. Наркотиками в їхньому багажі навіть не пахло. А так хотілося вівчарці потішити господаря, чий погляд узагалі не знав слова «азарт». Так хотілося, щоб він перестав позіхати.

Але господар цього ранку позіхав щиро, а не від службової нудьги. Не вдалося йому попередньої ночі виспати-